

мультиплікаційним фільмом, коли його засоби сприяють емоційному розвитку, завдяки ідентифікації з героями. Дана система містить взаємопов'язані елементи: перегляд мультфільмів, динамічна гра, сюжетно-рольова діяльність, перевтілення, «переписування» сюжету, створення власного мультиплікаційного проекту. Останнє дозволяє дитині виражати актуальні емоції, усвідомлювати новий досвід, стимулювати психомоторний розвиток, сприяти релаксації та активізації предметної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дишель К. А. Теоретична модель дослідження мультиплікаційних засобів як чинника емоційного розвитку молодших школярів / Катерина Анатоліївна Дишель // Актуальні проблеми психології : зб. наук. праць Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. – К., 2014. – Т. 11. – Вип. 13. – С. 190–197.

2. Дудкіна К. А. Мультфільм як засіб психологічного впливу на особистість дитини / Катерина Анатоліївна Дудкіна // Наука і освіта. – 2012. – № 3. – С. 55–59.

3. Конопляста С.Ю., Сак Т.В. Логопсихологія: навч. посібник. / С.Ю. Конопляста, Т.В. Сак; за ред. М.К. Шеремет. – К. : Знання, 2010. – 293 с.

Дар`я Васькова,
здобувач вищої освіти з курсу
Факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти
Наук. керівник : **Є. Ю. Линдіна**
канд. пед. наук, доцент (БДПУ)

ВИПРАВЛЕННЯ ПОРУШЕНЬ ЗВУКОВИМОВИ ПРИ ДИТЯЧОМУ ЦЕРЕБРАЛЬНОМУ ПАРАЛІЧІ

На сьогодні збільшується кількість дітей, народжених з порушеннями опорно-рухового апарату. Серед них найчастіші – дитячі церебральні паралічі (ДЦП). При дитячому церебральному паралічі досить чітко виявляється взаємозв'язок між руховими і мовленнєвими порушеннями.

Дослідження останніх років показали, що дітям з ДЦП притаманні особливості пізнавальної діяльності, емоційно-вольової сфери, нездатність до самостійного життя, низька ступінь адаптації в оточуючому середовищі. Ці фактори руйнують систему взаємин дитини з навколишнім світом і викликають серйозні вторинні порушення мовленнєвого, психічного і соціального розвитку. Вивченням розвитку мовлення у дітей з ДЦП займалися К. Семенова, О. Мастюкова, Л. Бадалян, О. Приходько, О. Архіпова та інші вчені [1].

Мета дослідження: виявити порушення звуковимови та дослідити логопедичну роботу з дітьми з ДЦП.

Методи: теоретичні – аналіз науково-методичної та спеціальної літератури; емпіричні – спостереження, експеримент; математичні – аналіз та обробка отриманих даних в результаті проведення педагогічного експерименту.

Сутність дослідження полягає в тому, щоб з'ясувати особливості порушень звуковимови при ДЦП і на основі цього спланувати ефективну

корекційно-логопедичну роботу.

Обстежуючи мовлення дітей з ДЦП виявили різні форми дизартрії. В залежності від форми дизартрії та ДЦП логопедична робота буде відрізнятися за завданнями, принципами, прийомами та методами. Тому робота над звуковимовою при дизартрії з дітьми ДЦП теж буде різною [2]. Так, при псевдобульбарній дизартрії спочатку підбираємо прийоми та засоби на розслаблення загальних і лицьових м'язів, подолання гіперсалівації; при мозочковій – зміцнюючий масаж артикуляційних м'язів, вправи для координації дихання. Тренування здатності відтворювати і зберігати артикуляційний уклад.

При екстра пірамідній дизартрії вчимо стежити за станом рота, язика, загальної мімікою обличчя, гальмувати гіперкінез, закривати і відкривати очі, відтворювати, утримувати, відчувати різні артикуляційні уклади і плавно переходити від одного до іншого.

При кірковій аферентній дизартрії спрямовуємо роботу на розвиток кінестетичних відчуттів та ручного праксису; при кірковій еферентній – артикуляційна гімнастика спрямована на те, щоб дитина переміщувала кінчик язика (вгору, вниз). Основне в цьому – стимуляція передньоязикових звуків.

Отже, формування правильної звуковимови у дітей з ДЦП це важкий процес, в якому логопедична робота повинна мати взаємозв'язок з лікуванням та спеціальною корекційно-логопедичною роботою, враховуючи психофізичний і особистісний розвиток дитини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Марченко І. С., Тюленєва О. Г. Пед. заходи з формування комунікат. поведінки дітей із дизартрією при ДЦП / І. С. Марченко. – К., 2013.
2. Линдіна Є. Ю. Є. Ф. Соботович. Вибрані праці з логопедії // Укладачі Тищенко В. В., Линдіна Є. Ю. – К. : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2015. – 308 с.

Олена Вербицька,

здобувач 2 рівня вищої освіти, 1 курсу

Факультет соціально-педагогічної та корекційної освіти

Наук. керівник: **Т.С.Сущинська,**

к.психол.н., ст.викл. (БДПУ)

ПСИХОЛОГІЯ СНУ

Люди сплять приблизно третину свого життя. Багато хто бачить декілька снів за ніч. Але лише деякі вранці можуть згадати свій сон. З часів глибокої давнини розум людини займали питання: що таке сон, чим він викликаний і чому всі люди і тварини відчують у ньому непереборну потребу? У психології прийнято відносити сноведіння до галузі несвідомого, прихованих бажань, потягів, страхів і тривог. Наші сни напряму пов'язані з нашим психологічним станом.

Засновником «науки про сон» вважається фізіолог М. М. Манасєїна (1870-ті рр), яка прийшла до висновку, що сон є важливішим за їжу. Сучасні